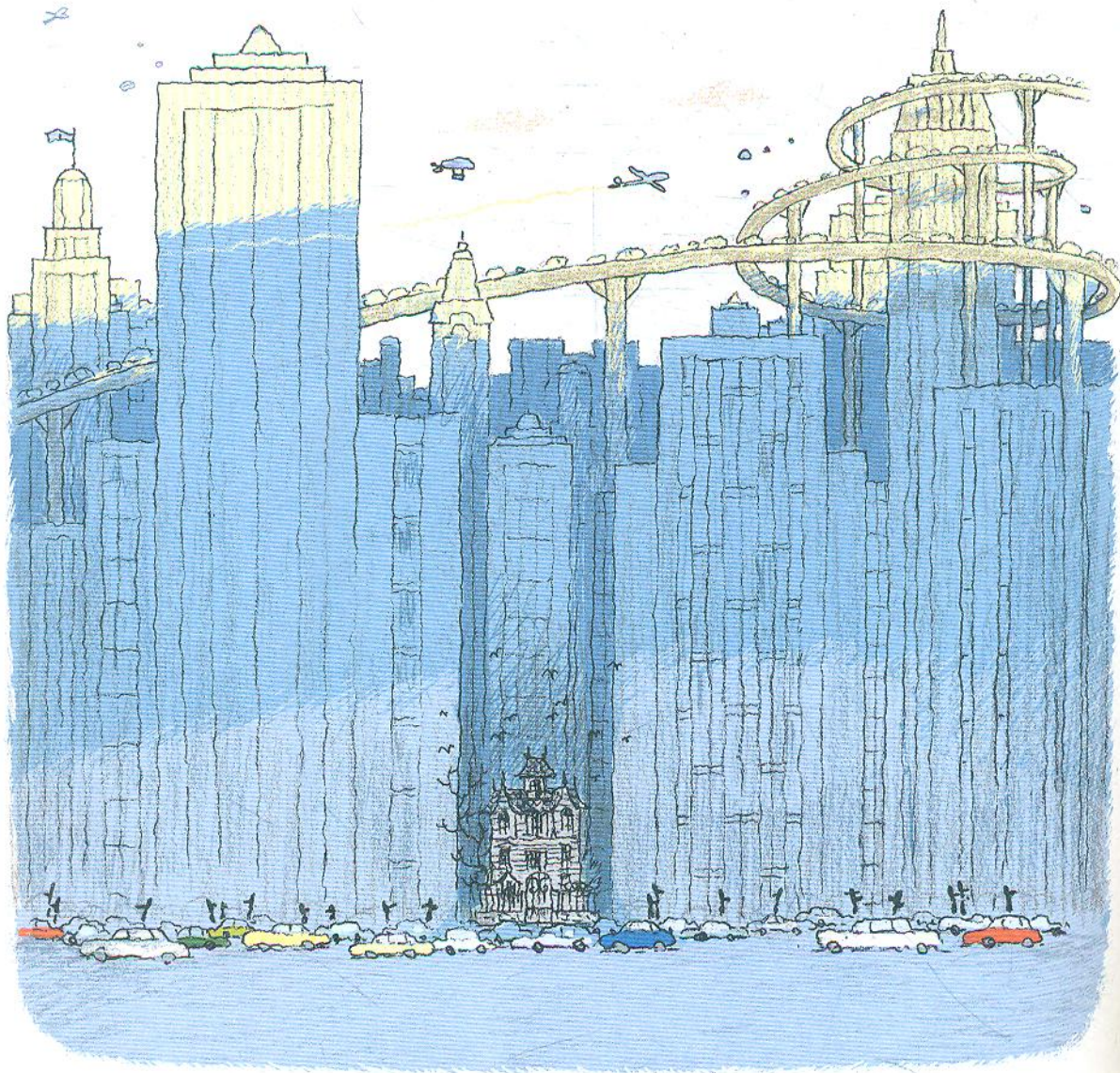

У великому-превеликому місті на краю світу,
серед високих-превисоких будівель стоїть один крихітний будиночок.

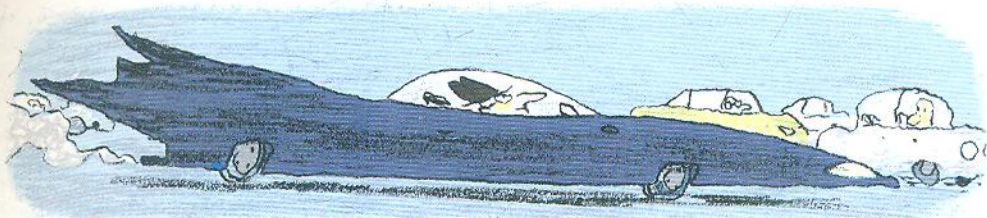

Саме тут і мешкає маленька відьма Зук разом зі своєю родиною.

Зук – мила маленька дівчинка, яка нічим не відрізняється від інших дівчаток.

Її тата звати Привітуль, і в нього, як і в усіх інших татусів, є величезний автомобіль.

Її милу маму звати Ожинка — наче колючий куцик, але насправді вона найніжніша, найдобріша й найвеселіша матуся у світі.

А ось її найкращі друзі — Вуглик і пан Гарбузик.

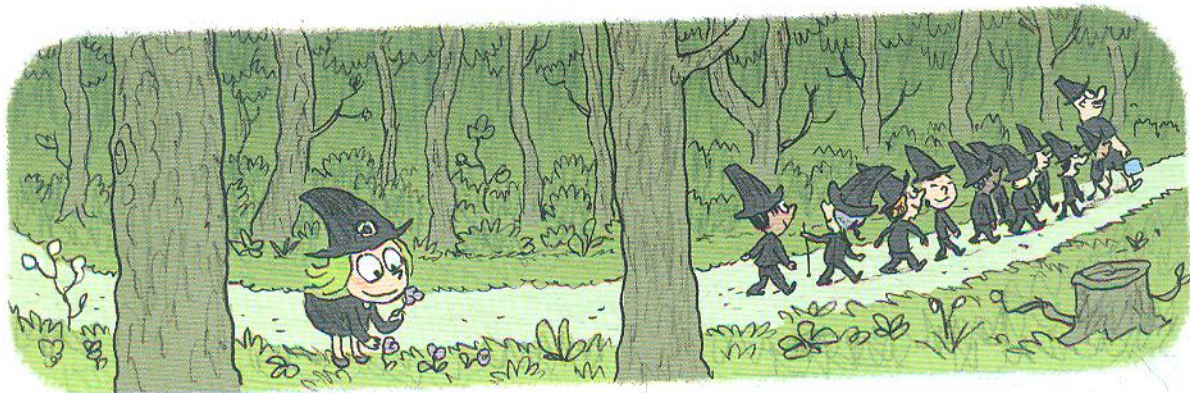
Це звичайнісінька сім'я... або майже звичайнісінька.

Тому що в цій родині всі чаклуни!

Але нікому цього не розповідай! Це дуже велика таємниця.

Ці літні канікули Зук проводить у таборі. Сьогодні пан Лісничук, директор табору, влаштовує пікнік. Маленькі чаклуни та відьмочки вирушають до великого-превеликого лісу.

На першому ж повороті Зук зупиняється, щоб назбирати фіалок.
Які ж вони гарні, а пахнуть як!

Трохи далі Зук помічає
лісову суніцю, зовсім дрібненьку,
але таку смачнучу!

Зук ласує досхочу. А через деякий
час піднімає голову. Вона одна,
решти дітей не видно!

Раптом Зук аж підстрибує від несподіванки: вона чує гарчання.
Відьмочка обережно крокує між дерев — і помічає ведмежатко.
Воно скавулить, бо його лапка застрягла під коренем дерева.

— Не хвилюйся, — каже Зук, —
я справжня маленька відьма.

Вона наводить чарівну паличку й каже:

— Абракадабрись, лапко, звільнись!

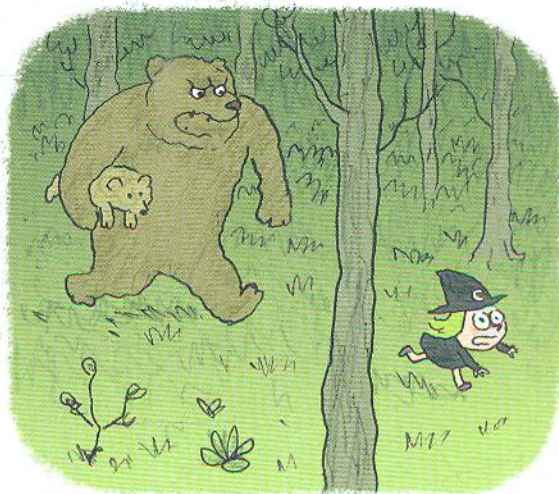
І це працює — навіть
трохи занадто!

Бідолашне ведмежа підлітає
в повітря й приземляється...

...на лапи своєї мами-ведмедиці.
Матуся гарчить і шкірить зуби,
що ведмежою мовою означає:

«Бережись, якщо піймаю тебе, то з'їм!»

Зук — дуже смілива.
Але також маленька.

Тож вона рятується втечею.
Мама-ведмедиця біжить навздогін.